

af Firserne, at man havde det Tilfælde, at der i en Kirkebog var Lakuner, der strakte sig over en hel Aarrække, fra 1859 til 1872, hvorfor man maatte træffe lignende Foranstaltninger for at faa den suppleret som ved den Lejlighed, jeg først omtalte. Slet saa galt er det vel i Reglen ikke, men det kan jævnlig hændes, at kirkelige Handlinger ikke blive tilførte Kirkebogen, enten paa Grund af Forglemelse eller paa Grund af Alderdomsvækkelse eller andet saadant. Og det er efter min Mening aldeles uforsvarligt over for et saa vigtigt Forhold som Ægteskabet. Staten er efter min Opfattelse pligtig til at sørge for, at der sikres Bevis for det, saaledes at man til enhver Tid kan faa Oplysning derom. Ved det Forslag, som jeg antydede i Fjor, og som nu er optaget i dette Lovforslag, er der den store Fordel, at Beviset bliver til samtidig med selve det Faktum, der skal bevises; det kan ikke undgaaes, at Beviset kommer til Stede. — Der er saaledes to Retninger, i hvilke den Ordning, hvormed jeg her taler, efter mit Skøn har store Fortrin, hvorfor jeg kun kan anbefale den til Tingets Velvillie.

Medens jeg altsaa er enig med Lovforslaget paa dette Punkt, er der andre Punkter, som jeg ikke finder heldige. For det første kan jeg ikke være med til, at der skabes en saadan Stab af Ægteskabsforstandere som den, der her er Tale om, nemlig en Ægteskabsforstander og en Suppleant i hvert Sogn. Det vil jo blive et Regiment paa saadan noget som 2,000 Ægteskabsforstandere her i Landet. Der er slet ingen Grund til at skabe en saadan ny Klasse Bestillingsmænd. Det hele kan ordnes meget naturligere og i meget nærmere Tilslutning til de nuværende Forhold derved, at det bestemmes, at Ægteskab kan indgaaes som hidtil for Øvrigheden og for Præsten. Naar man siger, at det Ægteskab, der indgaaes paa den Maade, at de paagældende skriftlig erklære sig for Ægtefolk, altid er et borgerligt Ægteskab, er det slet ikke Tilfældet. Naturligvis er det et borgerligt Ægteskab, naar man gaar til en Retsbetjent, fordi man ikke vil have eller ikke kan have med Kirken at gøre. Men hvad er der til Hinder for at indlemme den Akt, hvormed her er Tale, nemlig en Underskrift i en Protokol, i selve den kirkelige Vielse? Hvorledes det nærmere skal ske, er noget, som selvfølgelig bør henvises til Ordning i Overensstemmelse med Folkekirkens Ønske. Det kan ske ved, at der underskrives *forinden*, og

det kan ske ved, at der underskrives *under* Vielsen, det afgørende er, at Handlingen ikke af den Grund mindre bliver et kirkeligt Ægteskab, end det er nu. Jeg mener altsaa, at man bør blive staaende ved at have Præsten og Øvrigheden til Ægteskabsforstandere og ikke indlade sig paa hele den Stab af Bestillingsmænd, som foreslaas i Lovforslaget. Dertil kommer, at da det er Meningen efter Lovforslaget, at disse Ægteskabsforstandere skulle afgøre, om Betingelserne for Ægteskabet ere til Stede, bliver Sagen i særlig Grad mislig. De Herrer ville, naar de gennemlæse de to første Paragraffer i Lovforslaget, se, at der er overmaade mange Ting at iagttage, forinden det Spørgsmaal kan afgøres, om Ægteskab kan indgaaes eller ej. Og jeg finder det betænkeligt, om man vilde overlade Afgørelsen til de foreslaaede Ægteskabsforstandere. Jeg er endog af den Mening, at man ikke bør overlade det til Præsterne. Jeg vilde langt foretrække, at alle og enhver, der vil giftes, skulde gaa til Underøvrigheden og forelægge den Bevislighederne for, at Ægteskabsbetingelserne ere opfyldte. Naar det saa var sket, kunde man lade dem indgaa Ægteskabet enten for Underøvrigheden eller for Præsten, alt efter deres eget Ønske. Endvidere vil jeg gøre en Bemærkning om den Bekendtgørelse om Ægteskabs Indgaaelse, der skal finde Sted. Den omtales i § 5 og gaar ud paa, at Kundgørelsen skal finde Sted, hvor Bruden hører hjemme. Jeg forstaar ikke, hvorfor man uforandret beholder den nu bestaaende Ordning, hvorefter den kirkelige Lysning finder Sted i Brudens Sogn alene. Jeg finder det urigtigt, og jeg ved ikke, hvorfor det er ordnet paa den Maade. I Slesvig skulde der dog finde Lysning Sted baade i Brudens og Brudgommens Sogne, og det synes der i og for sig at være god Mening i, naar man overhovedet vil fastholde Lysningen. Jeg vilde imidlertid foretrække, at Sagen blev ordnet paa den Maade, at Øvrigheden, efter at have afgjort, om de to maatte gifte sig med hinanden, saa bekendtgjorde det i Statstidenden. For saa vidt Bekendtgørelsen skal have den Betydning at give Folk Lejlighed til at fremkomme med Indsigelse, bliver der først paa denne Maade virkelig Mening i den. I øvrigt skal jeg bemærke, at jeg slet ikke vilde have noget imod, at Bekendtgørelsen helt faldt bort. Oprindeligt var Forholdet med Lysningen — saa vidt jeg erindrer — det, at der lystes i Kirken, fordi det krævedes, at der skulde finde Forbøn Sted for vedkommende, og